

طاق در واق در سر و قیل و قائل
بی یاد ز کسش سر سو دای ز نلال
در گوشه امید چو نظار کان ماه
هم جان بران در کسب و دوسر دایم
غمی گذشت تا با امید اشارتی
و نما اشارتی کرد و چشم امیدوار
ایدل هوش کوشش با نیت عقل و هوش

در راه یار سلسله کیسونهاده ایم
بچون نقشه بر سر زانو نهاده ایم
چشم امل بران خم ارو نهاده ایم
هم دل بران دو سنبیل بند نهاده ایم
پیشی بران دو گوشه ارو نهاده ایم
بر گوشه های آن خم ارو نهاده ایم
از بهر تار سلسله کیسونهاده ایم

گویند حافظ دل سر کشیده است
در صفت های آن خم کیسونهاده ایم

تو بچو صبحی و من شمع خلوت بوم
چنین که بر دل من از غم زلف کز شست
بر آستان امیدت کشاده ام در چشم
چو شکر گوشت ای نیل غم غم خاک اس
علامت است آنم که با سیاه ولی
بهر طرف بت ما جبهه میکند لیکن

تنبهی کن و جان بین که چون بجای بریم
بقفته زار شود بر تنم چو در کوزم
که یک نظر کنی خود فکته نما از نظم
که روز بیکسی آخر غمیزی ز بریم
بزار قطره بار و چو در قبول شمرد
کس این کشته بینه که من بجای کرم

بجاک حافظ اگر از کبکری چون باد
بچو غمچو در دل تنگ کن بیدرم

چران در بی غم شکار خود با شتم	بجز از خاک کت یا خود با شتم
غم غمیزی و غرت چو اکشم باری	بشهر خود روم و شهر یار خود با شتم
ز خوان سر پرده وصال شوم	ز بندگان خداوند کار خود با شتم
بهر کار غمزه پیدا است باری آن اولی	که روز واقعه پیش شکار خود با شتم
ز نوست بخت کران جواب و کار بی سمانا	اگر کیم کله رازد از خود با شتم
همیشه پیشه من عاشقی و زندی بود	و در کوبه شوم و مشغول کار خود با شتم
بود که لطف خدا زهنون شود ملاحظ	
و کرد تا با بد شتر سار خود با شتم	

چل سال میش رفتن کمن نهانم نم	کز چاکران پر معان کترین نم
هر کوبین غلظت پر میفر و ش	ساعتی فشته ز می لعل روشنم
از جاه عشق و دولت زندان یکبار	پوسته صدر مصطفا هاشت مسکنم
ورشان من بدر کشتی طنم بر	کالوده کشت جانم ولی پاکد انتم
بهار است پادشاه یار بر چه جوا	کز یاد برده اند هوای نشینم

فائل